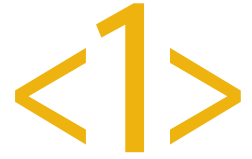

La Roca

Tres pobles,
un municipi

LA ROCA-CENTRE, LA TORRETA I STA. AGNÈS DE MALANYANES

Butlletí Municipal de l'Ajuntament de la Roca del Vallès / Suplement especial, octubre de 2004 / núm. 1

www.laroca.org

> dossier

El règim de publicació
del planejament urbanístic
pàg. 2-3

> el compromís
L'actuació de
l'Ajuntament
pàg. 4

Pol. Industrial
Can Massaguer
entre Comercial

© FÀBIO COMUNICACIÓ

EDITORIAL Parlem clar sobre Can Massaguer

El passat 28 de setembre, es va reunir el ple de l'Ajuntament, en sessió extraordinària sol·licitada pel grup municipal de CiU, per debatre la sentència 486 de la secció tercera de la Sala contencions administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). Segons aquesta sentència, el Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) de la Roca del Vallès és declarat vàlid

però ineficaç. Per tal de donar tota la informació de què l'Ajuntament disposa respecte aquest assumpte, que està tenint un ampli ressò als mitjans de comunicació, publiquem aquest butlletí especial on abordem, de la manera més planera possible, un assumpte complex i de contingut eminentment jurídic que afecta no només a la Roca del Vallès sinó a tot Catalunya.

salvador illa i roca / Alcalde de la Roca del Vallès

> Una problemàtica que afecta a tot

El règim de publicació del planejament ha estat objecte de diverses modificacions legislatives, que han generat interpretacions contradictòries per part dels tribunals. El municipi de la Roca del Vallès, a l'igual que la gran majoria de municipis de Catalunya, un cop va aprovar el seu PGOU el 1991, va seguir la línia mantinguda per la Generalitat de Catalunya, que aconsellava no publicar íntegrament el planejament, sinó només >>>

Des que la Llei 7/1985 de 2 d'abril, reguladora de les Bases del Règim Local (LRBRL), va establir el deure de publicar les normes dels plans urbanístics, el règim de publicació del planejament ha estat objecte de diverses modificacions legislatives, que han generat interpretacions divergents per part de les autoritats urbanístiques i dels mateixos òrgans jurisdiccionals. En l'actualitat, la doctrina jurisprudencial sosté gairebé de forma unànime que la Llei 7/1985 abans esmentada obliga a publicar les normes dels plans urbanístics, amb independència que hagin estat aprovats definitivament pels ajuntaments o per les autoritats autonòmiques, declarant-se ineficaços els plans aprovats que no s'hagin publicat.

El punt d'inflexió d'aquesta problemàtica arriba amb la publicació de la Llei 2/2002 de 14 de març, d'urbanisme de Catalunya (LU). Segons aquesta, l'executivitat dels plans aprovats per les autoritats autonòmiques està condicionada a la publicació íntegra de les seves normes. Malgrat que la LU deixa clar aquest condicionament, no resol els problemes generats per la pràctica doctrinal que esmentàvem anteriorment. Així, els plans aprovats per les autoritats catalanes entre l'entrada en vigor de la LRBRL, l'abril del 1985, i la LU, el juny de 2002, també estaven obligats –segons la doctrina dominant en aquest moment–, a publicar les seves normes, motiu pel qual els tribunals declaren

vàlids, però ineficaços els plans aprovats sense haver complert l'esmentat deure de publicació. El nombre de veredictes d'aquesta naturalesa està creixent de manera preocupant i amenaça amb deixar sense efecte el planejament aprovat a tot Catalunya –no només a la Roca del Vallès–, en els darrers 20 anys. La inseguretad jurídica que generen les sentències que declaren la ineficàcia dels plans urbanístics que no han publicat les seves normes, s'agreuja pel fet que són cada vegada més nombroses les sentències que declaren nuls de ple dret els plans derivats o els instruments o actes d'execució, aprovats en desenvolupament de plans declarats ineficaços. Aquesta nul·litat impedeix la seva posterior consolidació mitjançant la publicació de les normes del pla de cobertura.

La superposició d'aquestes dues interpretacions pot arribar a afectar tot el planejament aprovat a Catalunya des del 1985 fins el 2002 i pot tenir com a conseqüència deixar sense ordenació urbanística a la quasi totalitat de territori de Catalunya. La xifra de 18.113 figures de planejament tramitades des del 1985 evidencia la magnitud del problema.

Ja hem dit que la posició jurisprudencial no està prou definida ni és unànime. Hi ha nombroses sentències que salven l'executivitat dels plans generals. Segons aquestes, fins i tot en el cas d'admetre que els plans aprovats estiguessin sotmesos al deure de publicació de les seves

normes, l'absència de publicació no determinaria una ineficàcia absoluta, sinó que el pla desplegaria els seus efectes.

La posició del TSJC

Cal fer esment especial a la jurisprudència contradictòria del TSJC sobre el tema de la publicació de plans generals municipals. El TSJC, en nombroses sentències, fins ara havia defensat que per a l'executivitat dels plans generals era suficient amb la publicació de l'acord d'aprovació definitiva per part de la Generalitat de Catalunya. El Tribunal Suprem tampoc ha mantingut una postura unànime en aquest assumpte, però la sentència de 12 de novembre de 2001, referida al Pla Parcial del Ramassar, de les Franqueses del Vallès, es pronuncia sobre la necessitat de publicar íntegrament les normes urbanístiques al Butlletí Oficial de la Província (BOP). Davant d'aquesta sentència del Tribunal Suprem, es produeix una inflexió en la jurisprudència del TSJC. En la seva sentència de 17 de juliol de 2003, que declara la nul·litat del projecte de reparcel·lació de la UA-5 de la Roca del Vallès, accepta la jurisprudència del Tribunal Suprem i indica que les normes del planejament s'han de publicar al BOP, quan fins aquell moment havia defensat que les tesis del Tribunal Suprem no eren aplicables a Catalunya, per tenir la Generalitat competències exclusives en urbanisme. El mateix TSJC aplica, però,

